

Un relato de Carlos Casares

Recordo que eran dous homes vestidos dunha maneira estrafalaria. Non sei se ã-an disfrazados de mulleres, de sotas de bastos ou de algo polo estilo. Foi hai bastantes anos, cando eu era neno, e a memoria non está xa moi fresca para lembrar sucesos tan lonxanos. O que si recordo con precisión é que a Garda Civil andaba detrás deles, metralleta en man, e que eles fuxían polos tellados. Eu vinos precisamente preto da miña casa, escondidos detrás dunha mansarda. Como quedaban apenas a un tiro de pedra, a pesar de que levaban a cara pintada de negro, recoñecín a un dos dous, era o Juan Manuel Tejada, un veciño noso, porta con porta, fillo da Lucita Peláez, amiga da miña nai....

[Leer o relato completo neste novo apartado de Secciones/Poesía a-Relatos](#)